

Arrest

nr. 247 000 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 mei 2019.

1.2. Op 16 januari 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 25 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en op X 1995 geboren te zijn in het dorp Agua Escondida, in het departement La Libertad. Uw ouders hebben verschillende handelszaken. Uw vader heeft onder andere een winkel gespecialiseerd in materiaal voor landbouwers.

Uw ouders waren erg beschermend ten aanzien van u en brachten en haalden u steeds als u ergens naartoe moest.

U studeerde marketing aan de universiteit. Begin 2017 kregen uw ouders het te druk in hun handelszaken om u nog naar de universiteit te brengen en halen. Ze boden u een eigen wagen aan, maar u wilde liever de bus nemen.

In juni 2017 sprak een man, die eruit zag als een bendelid, u aan aan de bushalte. Hij vroeg uw telefoonnummer. Toen u op de bus zat probeerde hij u te bellen, maar u blokkeerde zijn nummer. Enkele dagen later kwam de man naast u zitten op de bus en begon hij tegen u over prostitutie.

Een week later, op 28 of 29 juni 2017, werd u bij het uitstappen van de bus aangesproken door deze man en twee andere mannen. Ze probeerden u te ontvoeren. U begon te roepen en de werknemers van de handelszaak van uw vader kwamen u ter hulp, waardoor u kon ontsnappen. Vanaf die avond sliep u niet meer thuis. U logeerde bij een vriendin.

Op 30 juni 2017 kwamen er mannen naar uw huis. Ze doorzochten het huis en namen zaken van u, zoals uw laptop en kledij, mee. Ze zeiden tegen uw vader dat hij hen moest verwittigen als u terug thuiskwam.

Op 6 juli 2017 verhuisde u naar Antiguo Cuscatlan, waar u bij vrienden van uw ouders ging wonen. U zette uw studies verder en studeerde af in november 2018.

Midden juli 2017 kwamen er bendeleden in het onafgewerkte huis van uw oom wonen. Zij observeerden van daaruit uw woning. Er komen sinds midden 2017 ook soms bendeleden eten of frisdrank vragen aan uw ouders of uw oma.

U begon op 21 maart 2018 te werken bij IDEA works.

Op 25 maart 2019 ging u met een vriendin inkopen doen. U kwam de man tegen die u lastigviel in Agua Escondida. Hij zei u dat u terug in Agua Escondida moest gaan wonen en bedreigde u met de dood. U nam ontslag van uw werk en kwam het huis niet meer uit. U besloot El Salvador te verlaten.

U verliet El Salvador op 28 april 2019 en kwam op 29 april 2019 in België aan. U deed op 8 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

Van september tot december 2019 zaten er opnieuw bendeleden in het onafgewerkte huis van uw oom. Er komen ook nog steeds soms bendeleden eten of frisdrank vragen aan uw ouders of uw oma. Ondertussen betaalt uw vader sinds anderhalf à twee jaar afpersingsgeld voor zijn handelszaak aan Mara Salvatrucha.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador dat de persoon die u lastigviel u zou doden.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (kopie), de geboorteaktes van uw ouders (kopies), uw studiediploma's (kopies en originelen), de eigendomsakte van uw ouderlijk huis (kopie), een bewijs van goed gedrag en zeden (origineel), een beëdigde verklaring van een vriendin (origineel) en de boarding passes van uw reis naar België (originelen).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft

kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden hiervoor is dat de door u aangehaalde problemen omwille van vaagheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet geloofwaardig zijn bevonden.

Zo slaagt u er ten eerste niet in om een coherente chronologische tijdslijn te schetsen van de incidenten die tot uw vlucht uit El Salvador zouden hebben geleid.

U bent vooreerst heel vaag over de datum dat u de eerste keer door uw belager werd aangesproken. Eerst verklaart u vaag dat dit "misschien de eerste week van juni was" (notities persoonlijk onderhoud, p. 12) en nadien ergens in de eerste drie weken van juni, wat ook erg vaag is (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Daarna houdt u het toch op de eerste week van juni (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Op welke dag van de week het gebeurde, weet u helemaal niet, behalve dat het ergens tussen maandag en vrijdag was omdat u enkel op weekdagen naar de universiteit ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Over het tweede incident verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het een paar dagen later gebeurde (vragenlijst CGVS, p. 2) en ook op het CGVS dat het twee dagen later gebeurde (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Over de tijdsverloop tussen het tweede en het derde incident legt u dan weer sterk tegenstrijdige verklaringen af: u verklaart bij DVZ dat er een paar dagen tussenzaten (verklaring CGVS, p. 2). Op het CGVS verklaart u eerst dat er een week tussen zat (notities persoonlijk onderhoud, p. 10) en nadien twee weken (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Nog later houdt u het op 4 à 6 dagen tussen het tweede en het derde incident (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). U legt dus duidelijk onderling tegenstrijdige verklaringen over de periode tussen het tweede en het derde incident. Hiermee geconfronteerd blijft u vaag, verklaart u het niet meer exact te weten en zegt u dat het maximum twee weken waren maar waarschijnlijk minder. U verklaart de exacte data niet meer te weten, maar alles gebeurde in de eerste drie weken van juni 2017 en op 30 juni vielen de bendeleden uw huis binnen (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). U slaagt er met deze verklaring niet in een afdoende verklaring te geven voor uw tegenstrijdige verklaringen over de tijdslijn van uw problemen. Indien de laatste versie van uw tijdslijn bovendien wordt gevolgd, met name uw verklaringen dat er eigenlijk slechts een paar dagen tussen alle drie de incidenten waren, vonden alle gebeurtenissen plaats in de laatste twee weken van juni. Dat u dan in het begin van het interview verklaart dat u denkt de eerste week van juni te zijn aangesproken door uw belager, is niet coherent en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er is ook een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij DVZ en op het CGVS betreffende de details van het laatste incident. Bij DVZ verklaarde u dat u en uw vriendinnen werden vastgegrepen door vier mannen, maar dat jullie zich konden lostrekken (verklaring CGVS, p. 2). Op het CGVS verklaarde u echter dat de persoon die u reeds in Agua Escondida lastigviel enkel uw weg probeerde te blokkeren en u probeerde te omhelzen (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat dit moeilijk valt te rijmen met uw verklaringen bij DVZ blijft u bij uw laatste versie, met name dat ze u niet probeerden vastpakken en dat u zich niet hebt moeten losmaken (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de u ondergane problemen nog meer op de helling.

Een derde tegenstrijdigheid betreft de bedoelingen van uw belager. U verklaart hierover dat u ten tijde van het eerste incident dacht dat hij misschien relatie met u wou, maar bij het tweede incident besepte dat hij actief was in vrouwenhandel en prostitutie, en u daarvoor aansprak. Reeds bij het tweede incident besepte u dus dat het hem niet om een relatie te doen was. Bij het derde incident zeiden de mannen die u aanvielen niets over hun bedoelingen, enkel dat u mee met hen moest gaan omdat ze u iets wilden tonen. U vreesde dat hun bedoelingen vrouwenhandel, prostitutie of verkrachting betroffen (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Uw verklaringen stroken echter niet met de beëdigde verklaring die uw vriendin C. R. P. N. voor u aflegde. Zij verklaart namelijk dat de mannen die u lastig vielen tijdens het derde incident u zeiden dat u de vriendin moest worden van uw initiële belager, iets wat u helemaal niet vermeldde tijdens het gehoor. U verklaart hierover dat de beëdigde verklaring de interpretatie van uw vriendin is van wat u haar hebt verteld (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom uw vriendin in haar beëdigde verklaring zaken aanhaalt die volgens u helemaal niet zijn gebeurd, en ook de bedoeling van uw belagers anders voorstelt.

Uit de voorgaande tegenstrijdigheden blijkt reeds dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Dit wordt bevestigd door het feit dat de feiten die u aanhaalt belangrijke onwaarschijnlijkheden bevatten.

Zo verklaart u dat uw ouders u steeds zeer erg hebben beschermd, zelfs overbeschermd. Zo brachten zij u altijd overal naar toe, en als zij zelf niet konden zochten zij iemand anders om dit te doen (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Volgens u werd de beslissing genomen om u niet meer te brengen omdat uw vader en moeder het allebei te druk kregen met hun handelszaken. U weigerde zelf met de auto te gaan die ze u aanboden. Het leek u leuker om met de bus te gaan en u beeldde zich ook niet in dat u problemen zou kennen door het pendelen met de bus. Uw ouders bleven wel voor late trajecten beroep doen op vrienden of een privé schoolbusje om u te vervoeren (notities persoonlijk onderhoud, 12). Dat uw ouders u begin 2017 plots dagelijks alleen met de bus naar de unief lieten gaan, terwijl u voordien overal heen werd gebracht, is al minstens opvallend te noemen. Straffer is echter dat u na het tweede incident, dat u zo erg beangstigde dat u het aan uw ouders vertelde (notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 15), toch bleef de bus nemen naar de universiteit en dit in weerwil van het feit dat hetgene wat u beangstigde net het feit was dat uw belager duidelijk uw dagdagelijkse routine met de bus kende en u een derde incident vreesde (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Het enige wat u echter na het tweede incident deed om zichzelf te beschermen was uw routine veranderen: u ging vroeger naar de universiteit en keerde later terug (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). U nam de auto die uw ouders u hadden aangeboden niet omdat deze in panne stond. Op de suggestie dat uw ouders na het tweede incident, toen het gevaar van gedwongen prostitutie duidelijk was en u angstig was, toch iemand hadden kunnen betalen om u in veiligheid naar de universiteit te brengen, reageert u enkel dat het uw schuld was omdat u ontkende dat er u iets zou overkomen (notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). U geeft geen afdoende verklaring waarom u zich na het tweede incident bleef blootstellen aan het risico van het pendelen met de bus, ondanks het feit dat het duidelijk was dat uw belager u stalkte en u andere opties ter beschikking had om zich te verplaatsen, met name een betalend chauffeur. Het is evenmin duidelijk waarom u niet reeds na het tweede incident bij de vrienden van uw ouders in Antiguo Cuscatlan kon verblijven, een plaats op vijf minuten afstand van de universiteit (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Uw uitleg hiervoor is dat dat niet meteen kon geregeld worden, omdat het oude vrienden van uw vader zijn en het contact terug hersteld moest worden (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Aangezien er maar zes dagen waren tussen het derde incident op 30 juni en uw verhuis naar Antiguo Cuscatlan blijkt dat u toch op vrij korte termijn kon verhuizen en is het niet duidelijk waarom u dit niet na het tweede incident deed. Het is evenmin duidelijk waarom u na het tweede incident niet reeds bij uw vriendin C. R. ging logeren, aangezien u wel bij haar kon verblijven meteen na het derde incident.

Aangezien uw verklaringen over de door u ondergane problemen niet geloofwaardig zijn, kan er ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw ouders nog steeds indirecte bedreigingen zouden ontvangen van bendeleden, doordat deze met periodes het huis observeren en geld en frisdrank komen vragen. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw ouders steeds in het huis in Agua Escondida zijn blijven wonen, hoewel zij over een veilig toevluchtsoord beschikken, met name een tante van u die in een bende-vrije buurt woont, Colonia Miralvalle, en uw broer opvangt (notities persoonlijk onderhoud, p. 5).

Uit voorgaande blijkt dat de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig zijn en dus niet de basis kunnen vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Betreffende het afpersingsgeld dat uw vader betaalt aan de Mara Salvatrucha, blijkt uit uw verklaringen dat dit geen ernstige problemen oplevert voor uw familie. Doordat uw vader een bloeiende zaak heeft en de bende onderhoudt, wordt hij verder door hen gerust gelaten (notities persoonlijk onderhoud, p. 7). U bent zelf nooit aanwezig geweest bij de betaling van de afpersing en denkt ook niet dat dit iets met uw problemen te maken heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). De afpersing die uw vader dient te betalen blijkt voor u dus niet te leiden tot een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

*Bovendien dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de*

vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw vader omwille van zijn handelszaak wel afpersingsgeld betaalt aan de Mara Salvatrucha, maar hierdoor geen noemenswaardige problemen kent. U verklaart dat dit "een manier van leven is geworden voor hem" (notities persoonlijk onderhoud, p. 7) en weet niet hoeveel geld uw vader aan de bende moet betalen (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Deze verklaringen wijzen erop dat het bedrag dat uw vader als afpersing betaalt niet van die aard is dat het ernstige economische problemen voor uw vader veroorzaakt. U haalt evenmin bedreigingen of veiligheidsproblemen aan die gepaard zouden gaan met deze afpersing. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van de afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande wordt de conclusie getrokken dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, de geboorteaktes, diploma's, eigendomsakte, boarding passes en het bewijs van goed gedrag en zeden kunnen enkel uw nationaliteit, herkomst, en reisweg staven. Deze worden in deze beslissing niet betwist. De verklaring van uw vriendin is, zoals reeds beargumenteerd, tegenstrijdig met uw verklaringen en heeft bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter, daar uw vriendin ze aflegde om bij te staan bij uw verzoek om internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Ze kan dan ook niet staven dat u werkelijk problemen kende.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van goed bestuur die de verplichting inhoudt van een nauwkeurig beheer van de administratieve dossiers.

In hoofdorde vordert verzoekster de erkenning als vluchteling. Zij stelt dat het CGVS een partijdige lezing heeft gemaakt van verzoeksters verklaringen en dat zij zo precies mogelijk was wat de chronologie en de data van de evenementen betreft en dat zij een precieze datum heeft kunnen geven voor zover dat het meest opvallend was en dat zij verschillende keren heeft verduidelijkt dat alle voor 30 juni 2017 gebeurde. Zij stelt dat ze helemaal coherent in haar verklaringen was en dat de uitdrukking "*un par de días*" bij de DVZ verkeerdelijk werd vertaald als twee dagen terwijl dit enkele dagen betekent. Er is bijgevolg geen gebrek aan samenhang tussen de verklaringen bij de DVZ en die bij het CGVS. Zij benadrukt verder dat de evenementen in haar geboortestad plaatsvonden in juni 2017 en dat het dus wel moeilijk is zich de juiste data te herinneren aangezien alles heel vlug gebeurde. Tegenpartij kan dus niet redelijk volhouden dat het verhaal van verzoekster niet samenhangend is, daar ze de chronologie van de feiten heeft gegeven en verduidelijkt heeft dat alles binnen een tijdsspanne van 2 à 3 weken voor 30 juni gebeurde.

Verwerende partij beschouwt ook dat verzoekster gedeeltelijk verantwoordelijk zou zijn voor de bedreiging die zij ontving en stelt dat verzoekster het meer "*lollig*" gevonden zou hebben met de bus naar de universiteit te gaan, hoewel men haar een wagen voorstelde. Dat is helemaal niet in overeenstemming met haar verklaringen. Zij heeft duidelijk vermeld dat haar ouders niet meer de tijd hadden om haar te brengen en dat de auto die voorgesteld werd, noodzakelijk was voor de handel van haar ouders. Ze heeft uitgelegd dat de rit korter was met de bus en dat ze van januari tot juni 2017 geen problemen heeft gekend en dus dacht dat het verder zo kon gaan. Zij was toen 22 jaar dus was in staat de bus alleen te nemen.

Waar haar verweten wordt dat ze na het tweede incident geen specifieke maatregelen heeft genomen om zich te beschermen stelt verzoekster dat zij haar gewoontes veranderd heeft en wanneer mogelijk met de wagen naar de universiteit ging en dat zij in die periode niet elke dag naar de universiteit ging en daardoor dacht dat het risico kleiner zou zijn. Waar de tegenpartij beschouwt dat de ouders van verzoekster toch een privé maatschappij konden betalen om naar de universiteit te gaan, heeft verzoekster aangeduid dat zij deze soort kosten aan haar ouders, die daarvoor de middelen niet hadden, niet wou opleggen. Zij hebben gehandeld met de informatie die ze hadden en de maatregelen genomen die hen passend leken.

Voorts wijst verzoekster er op dat zodra de bedreiging meer dringend werd, op 29 en 30 juni 2017, verzoekster drastischer maatregelen nam en eenvoudig het ouderlijk huis verlaten heeft. Het was op dat ogenblik duidelijk dat haar belager niet zou opgeven en haar weigering niet zou aanvaarden. Ze is dan eerst bij een vriendin gaan wonen, vooraleer bij vrienden van haar ouders te gaan wonen. Zij stelt dat tegenpartij veinst niet te begrijpen waarom deze verhuis niet vroeger plaatsvond maar dat moet

rekening worden gehouden met het feit dat zij zich niet onmiddellijk in gevaar voelde en wou vermijden haar ouderlijk huis te moeten verlaten of andere personen in gevaar te brengen of in een andere wijk te gaan wonen die onder het gezag van een ander bende stond.

Zij stelt verder dat na het derde incident heel duidelijk is geworden dat de belager niet ermee zou ophouden en dat het voor verzoekster onmogelijk was bij haar ouders te blijven wonen. Er moet rekening worden gehouden met twee elementen om te begrijpen waarom de verhuis op dat ogenblik gebeurde: - de belager en zijn medeplichtigen zijn met geweld het huis van verzoekster binnengekomen om haar persoonlijke zaken te stelen en haar vader te bedreigen – ze hebben ook het huis van haar oom bezet om rechtstreeks zicht te hebben op verzoekster. De beslissing houdt geen rekening met deze gebeurtenissen hoewel deze een determinerend belang hebben in het verhaal van verzoekster. De tegenpartij twijfelt niet aan de werkelijkheid van deze incidenten en deze elementen tonen dat verzoekster slachtoffer werd van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Waar de tegenpartij het niet geloofwaardig acht dat verzoekster niet weet waarom haar belager haar als mikpunt heeft gekozen, wijst verzoekster er op dat zijn heeft aangeduid dat zij eerst dacht dat hij een relatie met haar wou, vooraleer te begrijpen dat hij met vrouwenhandel en prostitutienetwerken gelinkt was; dat het heel moeilijk is de echte redenen van haar belager te kennen maar dat verzoekster kon afleiden dat de bedoeling van haar belager was om haar te controleren om haar uiteindelijk te prostitueren. Dit soort mensen verdraagt geen weigering en dit is ook wat haar vriendin, C.R., in de genotarieerde verklaring heeft aangeduid. In tegenstelling tot wat tegenpartij stelt, heeft verzoekster nooit gezegd dat Claudia “*zaken verteld heeft die nooit gebeurd zijn*”. Zij heeft wel duidelijk vermeld dat in het begin, haar belager haar probeerde te versieren en na het derde incident omhelsd heeft, doende alsof zij zijn geliefde was. Verzoekster wijst er op dat, zoals door het UNHCR benadrukt wordt, de avances van een gang weigeren ertoe kan leiden dat men het mikpunt wordt en citeert volgende paragraaf van de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, 15 March 2016 (p. 29): “*Acts commonly construed as challenging a gang's authority reportedly include but are not limited to: criticizing the gang; refusing a request or favour ' by a gang member; arguing with or looking mistrustfully at a gang member; refusing to participate in gang activities or to join the gang; rejecting the sexual attention of a gang member; having (perceived) links with a rival gang or a zone controlled by a rival gang; refusing to pay extortion demands; wearing certain clothing, tattoos or other symbols; participating in civil, religious or other organizations viewed as undermining the gang 's authority; and passing on information about the gang to rivals, authorities or outsiders.*²⁵⁶ *In some cases, a stranger accidentally turning up uninvited in a gang zone is reportedly taken as a serious affront to the gang's authority (wij onderlijnen)*”.

Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat de interpretatie van C.R., volgens dewelke de man wou dat verzoekster zijn geliefde zou worden, helemaal juist is en dat verzoekster nooit beweerd heeft dat dit niet zo gebeurd was.

Wat betreft de tegenstrijdigheid die aan verzoekster wordt verweten met betrekking tot het incident in Antiguo Cuscatlan, stelt verzoekster dat er geen echte tegenstrijdigheid tussen verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS bestaat. Zij stelt hierover het volgende: “*Dat verzoekster bij de DVZ verklaard zou hebben dat ze door de mannen "vastgegrepen werd" en dat ze zich los moest maken; Dat ze bij het CG VS verklaard zou hebben dat de mannen haar de weg versperd hebben en probeerde haar te omhelzen; Dat er geen echte tegenstrijdigheid tussen deze twee verklaringen bestaat; Dat ze inderdaad wel van de man, die haar de weg versperde moest losmaken; Dat wanneer ze bij de DVZ aangeduid heeft dat ze "vastgegrepen werd" zij wou aanduiden dat de man haar bij het middel pakte en probeerde haar te ontvoeren; Dat dit met de werkelijkheid klopt; Dat men ook de omstandigheden waarin een verzoeker van internationale bescherming bij de DVZ ondervraagd wordt niet moet vergeten: zonder advocaat, zonder de mogelijkheid te hebben de feiten in detail te kunnen vertellen en altijd onder druk door de agenten gezet zodat het onderhoud zo vlug mogelijke beëindigd zou zijn*”.

Verder betoogt verzoekster dat “*in El Salvador een vrouw te zijn, daarbij een jonge vrouw op wie een lid van een gang "gemikt" is, is wel degelijk constituerend van een sociaal groep in de zin van het Verdrag van Genève*”. Zij onderlijnt verder dat het vrouwenmoordcijfer in El Salvador een van de hoogste ter wereld is en dat vrouwen regelmatig het mikpunt vormen, in een heel machogezelschap, van mannen die leden zijn van bendes en die geen weigering van de vrouwen dulden. Zij citeert vervolgens de COI Focus Salvador van juli 2019 (pagina 15) en verwijst naar de definitie van sociale groep door het UNHCR. Zij stelt dat in dit geval het feit een vrouw te zijn een aangeboren en onveranderlijk kenmerk is en dat de macht van de gangs, de omvang van hun invloed, de machistische houding tegenover

vrouwen en hun capaciteit deze te dwingen een wezenlijke eigenschap is van een vervolging. Verzoekster beantwoordt dus aan de definitie van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Wat betreft de onwaarschijnlijkheden en incoherenties in het verhaal van verzoekster stelt zij dat men niet ernstig kan beweren dat om onwaarschijnlijkheden gaat; dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud hierover uitleg heeft gegeven en in het kader van dit beroep bijkomende inlichtingen bijvoegt. Zij wijst er op tegenpartij geen rekening houdt met het feit dat de belager en bepaalde leden van zijn bende met geweld het huis van verzoekster binnengekomen zijn en haar persoonlijke bezittingen gestolen hebben en haar vader bedreigd hebben; dat zij de controle hebben genomen van het huis van de oom van verzoekster; dat verzoekster een precieze en gedetailleerde uitleg heeft gegeven over de feiten, hun chronologie en de praktische gevolgen van deze feiten voor haar leven en dat de nadruk moet gelegd worden op het feit dat tegenpartij de werkelijkheid van de evenementen die door verzoekster zijn aangehaald niet betwijfelt. Zij besluit dit onderdeel van het enig middel door te verwijzen naar het arrest 230 741 van de Raad van 20 december 2014 en stelt dat tegenpartij heel duidelijk de onderzoeken die zij moest maken niet correct heeft uitgevoerd en, onder verwijzing naar de hoger geciteerde UNHCR Eligibility Guidelines mbt El Salvador; dat men ook moet aanduiden dat talrijke Salvadoranen die naar hun land of hun streek terugkeren, nadat ze gevlucht waren, vermoord zijn.

In ondergeschikte orde vordert verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat in dit geval het CGVS slechts een korte en niet-geïndividualiseerde analyse over de securitaire situatie heeft gevoerd en dat zij concludeert het niveau van geweld in Salvador niet van die aard is om een recht op subsidiaire bescherming te genieten. Nochtans noemt de COI Focus talrijke bronnen die Salvador als een van de gewelddadigste landen ter wereld beschouwen en worden vrouwen in deze context nog meer getroffen. Onder verwijzing naar het rapport Human Rights Watch, World Report 2020 – EL Salvador, janvier 2020; stelt verzoekster dat de bendes als terroristische groepen in El Salvador beschouwd worden, wat een uitleg is voor zover het over criminelen gaat die iedere burger als mikpunt kunnen nemen zonder dat er daarvoor duidelijke redenen zijn. Verzoekster citeert vervolgens het arrest 230 481 van 18 december 2019 van de Raad en stelt dat er moet vastgesteld worden dat de bendes een niveau van geweld, dat niet op een precieze groep gemikt is, veroorzaken, zoals door tegenpartij volgehouden wordt. Zij vervolgt haar betoog als volgt: *“Dat inderdaad voor zover het moordcijfer een van de hoogste van de wereld is en dat alle internationale instanties die de vraag ernstig bestudeerd hebben het opmerken, kan virtueel ieder burger als mikpunt door de bendes genomen worden, en dit voor totaal willekeurige redenen en men kan alleen maar vaststellen dat het wel over een niet-gediscrimineerd geweld gaat; Dat volgens de UNO, het moordcijfer van 82/100.000 inwoners in 2016 was, tegen 64.7 in 2010; Dat volgens de WGO wanneer het moordcijfer voor 100.000 inwoners hoger ligt als 10, het als "blijvend" beschouwd moet worden; Dat het gerechtelijk systeem bedorven en inefficiënt is en dat de politie zelfs deel uitmaakt van het probleem; Dat volgens de COI - Focus El Salvador van juli 2019, controleren de bendes de facto het politieke en sociale leven van het land; Dat de staat zelfs niet in staat is de vrijheid van beweging in het land te verzekeren; Overwegend dat er in deze omstandigheden wel een veralgemeend geweld in het land heerst; Dat dit geweld handelingen die strijdig zijn met art. 3 van het EVRM veroorzaakt; Dat dit wel overeenkomt met onmenselijke en vernederende behandelingen die door de toekenning van een subsidiaire bescherming beschermd moeten worden; Dat de lacunaire en gestereotypeerde motivatie van tegenpartij om de subsidiaire bescherming te verwerpen, niet als aangepast beschouwd mag worden; Dat er al reden is over te gaan tot een evaluatie van het risico op ernstige schade, in de zin van de wet en rekening houdend met het profiel van verzoeker, die een jonge vrouw is die als mikpunt door een belager genomen werd, die in staat is de normale loop van haar leven te belemmeren”.*

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de terugzending en/of vernietiging naar het CGVS omdat tegenpartij kennelijk geen rekening heeft gehouden met alle elementen die ter staving van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster aangehaald werden.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

Stuk 1: Aanstelling Meester Olivier Gravy in het kader van de volledige kosteloze juridische bijstand;

Stuk 2: Afschrift van de betwiste beslissing;

Stuk 3: UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, 15 March 2016;

Stuk 4: Human Rights Watch, World Report 2020 – EL Salvador, janvier 2020;

Stuk 5: COI Focus – El Salvador – juillet 2019.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 9 december 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de COI Focus volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: *“COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (mise à jour) (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele paspoort en identiteitskaart voor waaruit blijkt dat zij de Salvadoraanse nationaliteit bezit, hetgeen ook niet betwist wordt door verwerende partij.

4.3. De kern van verzoeksters vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens haar verklaringen werd verzoekster, die toen bij haar ouders in Agua Escondida in het departement La Libertad woonde, in juni 2017 aangesproken door een man aan de bushalte die haar telefoonnummer vroeg. Hij belde haar maar zij blokkeerde zijn nummer. Een week later werd zij opnieuw aangesproken door deze man en twee andere mannen bij het uitstappen van de bus en poogden zij haar te ontvoeren, maar zij kon ontkomen. Zij logeerde bij een vriendin en ging sindsdien niet meer thuis slapen. Op 30 juni 2017 kwamen mannen haar ouderlijk huis die onder meer haar laptop en kleren van verzoekster meenamen en haar vader zeiden dat hij hen moest verwittigen als verzoekster thuis kwam. Verzoekster verhuisde op 6 juli 2017 naar Antiguo Cuscatlan waar ze bij vrienden van haar ouders ging wonen. Half juli 2017 kwamen bendeleden wonen in het huis van haar oom dat nog onafgewerkt was en observeerden van daaruit de woning van haar ouders en komen sindsdien etten of frisdrank vragen aan haar ouders of oma. Op 25 maart 2018 kwam verzoekster samen met een vriendin opnieuw de man tegen die haar in 2017 had lastiggevallen in Agua Escondida die haar zei terug in Agua Escondida te gaan wonen haar met de dood bedreigde. Daarop nam zij ontslag op haar werk, verliet zij haar huis niet meer en besloot ze El Salvador te verlaten, wat ze deed op 28 april 2019.

4.4. Daargelaten de vraag of de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, komt de Raad na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen met bendeleden omwille van volgende redenen.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster vage en uiteenlopende verklaringen aflegt over het tijdstip van de drie incidenten waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geworden. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing kan verzoekster de eerste ontmoeting met haar belager niet precies in de tijd

situëren. Zo verklaart zij eerst dat deze ontmoeting begon midden juni (notities, p. 9). Gevraagd naar de datum waarop zij voor het eerst werd aangesproken, antwoordt verzoekster *“exact weet ik het niet, mss eerste week van juni”* (notities, p. 12) en kan zij ook niet zeggen op welke dag dit zich voordeed, behalve dat het een weekdag moet geweest zijn omdat zij elke dag naar de unief ging (notities, p. 12-13). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart zij achtereenvolgens dat het *“was in de eerste drie weken van juni”* (notities, p. 13) en *“de allereerste keer de eerste week van juni”* (notities, p. 16). Het gegeven dat verzoekster telkens wisselende verklaringen aflegt over de eerste ontmoeting met haar belager en die de bron was van al haar problemen in El Salvador, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen. Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op goede gronden wijst op het feit dat ook haar verklaringen over het tijdsverloop tussen het tweede en derde incident met haar belagers steeds wisselen. Zo verklaart zij tijdens het persoonlijk onderhoud eerst dat er tussen de tweede ontmoeting met de man op de bus en het incident waarbij haar belager samen met twee andere mannen deed alsof ze haar vrienden waren en haar omhelsden achtereenvolgens een week verliep (notities, p. 10), twee weken (notities, p. 16) en 4-5-6 dagen (notities, p. 16). Waar verzoekster aanvoert dat de feiten zich meer dan drie jaar geleden voordeden en dat het moeilijk is om zich de juiste data te herinneren, kan de Raad aannemen dat verzoekster zich niet de precieze datum van deze ontmoeting kan herinneren maar is het niet aannemelijk dat zij niet meer zou weten of deze ontmoeting in het begin, midden of einde van juni zou hebben plaatsgevonden en dat zij bovendien tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud haar verklaringen hierover tot driemaal toe wijzigt. In zoverre verzoekster opwerpt dat zij systematisch de orde heeft uitgelegd waarin de feiten zich voordeden en dat alles zich voordeed voor 30 juni 2017, kan dit de hierboven vastgestelde incoherentie in haar verklaringen over de chronologie van de verschillende gebeurtenissen niet herstellen. Er kan redelijkerwijze van verzoekster verwacht worden dat zij consistente verklaringen aflegt over de kern elementen van haar vluchtrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Dat de uitdrukking *“un par de días”* verkeerdelijk zou vertaald zijn bij de DVZ, zoals gesteld in het verzoekschrift, is een blote bewering die verder niet wordt gestaafd en verandert in elk geval niets aan bovenstaande vaststellingen. In dat verband wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing op dit punt lijkt te erkennen dat haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS overeenstemmen, nu wordt gesteld dat zij over het tweede incident bij de DVZ verklaarde dat het een paar dagen later gebeurde en *“ook op het CGVS dat het twee dagen later gebeurde”* en hierin geen tegenstrijdigheid wordt gezien. Bovendien stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat indien verzoeksters laatste versie van de chronologie wordt gevolgd en dat er slechts een paar dagen zouden verlopen zijn tussen de drie incidenten in juni die plaatsvonden voor 30 juni 2017, alle gebeurtenissen zouden plaatsgevonden hebben in de laatste twee weken van juni, terwijl zij, zoals hoger aangehaald, initieel verklaarde dat de eerste ontmoeting met haar belager plaatsvond in de eerste week van juni. Dat zij coherent zou zijn geweest in haar verklaringen, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, kan, gelet op bovenstaande vaststellingen dus niet worden bijgetreden.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat ze vermoedde dat haar belager bij een bende was en dit afleidde uit zijn kledij en manier van praten met zijn vrienden, maar dat zij nooit zijn naam vroeg (notities, p. 13). Evenwel verklaart zij tegelijk dat zij heeft rondgevraagd of iemand hem kende en dat enkel zij en haar vader hem gezien hebben en niemand anders (notities, p. 13). Verder verklaart zij dat zij een valse naam opgaf, maar wel het juiste telefoonnummer ingaf maar hem blokkeerde toen hij haar belde. In de beëdigde verklaring die door haar vriendin werd afgelegd, verwijst deze vriendin naar het feit dat de drie mannen haar zouden gezegd hebben dat verzoekster de *“vriendin”* van haar belager zou moeten worden (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk XXX, vertaling). De Raad stelt vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster verklaarde dat haar belager haar vertelde bij de tweede ontmoeting aan de bus dat zijn nicht in de prostitutie zat en goed verdiende en *“dat ik goed materiaal leek om daar te werken”* (notities, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat volgens verzoekster haar belager haar wou rekruteren voor prostitutiedoeleinden. Verzoekster maakt evenwel nergens gewag van het feit dat haar belager er op aanstuurde dat zij zijn vriendin zou worden. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeksters verklaringen op dit punt niet overeenstemmen met de inhoud van de beëdigde verklaring van haar vriendin. Verder wijst de Raad er op dat deze verklaring werd opgesteld op 24 april 2019, een maand nadat volgens haar verklaringen, zij een laatste keer bedreigd zou zijn geweest door haar belager, dit keer in het bijzijn van drie andere mannen en iets minder dan 2 jaar na het incident waarbij drie mannen aanwezig waren. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar vriendin C.R. niet aanwezig was bij het incident in juni 2017 maar enkel bij het beweerde laatste incident op 25 maart 2019, zodat de verklaringen van haar vriendin met betrekking tot de gebeurtenissen in juni 2017 enkel gebaseerd zijn op hetgeen verzoekster haar vertelde. Het gegeven dat haar verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van deze verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen met haar belager, nu niet valt in te zien waarom haar vriendin in de verklaring niet zou verwijzen naar de intentie van verzoeksters belager

om haar tot prostitutie te dwingen, indien verzoekster haar dit verteld zou hebben. Voor zover in het verzoekschrift wordt gesteld dat haar belager eerst verzoekster voor zich trachtte te winnen; dat hij meer bedreigend werd na haar weigering en aangaf dat hij met prostitutienetwerken gelinkt was zodat de interpretatie van haar vriendin zoals weergegeven in haar beëdigde verklaring "*helemaal juist*" is, verklaart dit niet waarom haar vriendin in haar verklaring niet naar gedwongen prostitutie verwijst. Ook de door verzoekster geciteerde passage uit de UNHCR Guidelines met betrekking tot asielaanvragen uit El Salvador waaruit blijkt dat het afwijzen van een mannelijk bendelid kan worden beschouwd als een daad van verzet, werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de beëdigde verklaring van haar vriendin werd opgesteld een maand na het laatste incident en enkele dagen voor verzoekster El Salvador verliet en dat verzoekster hierover verklaart dat dit document werd opgesteld ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming (notities, p. 19). Gezien het openlijk gesolliciteerde karakter van de beëdigde verklaring en het feit dat deze afkomstig zijn van een vriendin, kan deze verklaring bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd en kan aan deze verklaring dan ook verder geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Verder stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar vriendin C.R. verzoekster vergezelde ten tijde van het laatste incident in het commercieel centrum op 25 maart 2019 toen zij werd bedreigd door haar belager en zelfs haar hand vast had (notities, p. 19). Evenwel maakt verzoekster verder geen gewag van enige problemen die haar vriendin zou hebben ondervonden met de bende na het vertrek van verzoekster. Indien de bende op zoek zou zijn naar verzoekster om haar tot prostitutie te dwingen, zoals verzoekster beweert, zou kunnen verwacht worden dat de bendeleden minstens naar verzoekster zouden informeren bij haar vriendin of ook haar zouden bedreigen. Voorts stelt de Raad vast dat volgens haar verklaringen de bendeleden de woning van haar ouders zouden in het oog gehouden hebben vanuit de onafgewerkte woning van haar oom maar anderzijds haar ouders en oma regelmatig om eten en frisdrank gevraagd hebben na de inval in haar woning (notities, p. 11). Evenwel maakt verzoekster verder geen gewag van enige problemen die haar ouders zouden gehad hebben met de bendelen nadat verzoekster door haar belager was ontdekt in Antiguo Cuscatlan op 25 maart 2019. Dat zij haar familieleden verder ongemoeid hebben gelaten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen. De bendeleden wisten immers waar haar ouders woonden en hadden haar familie dan ook verder onder druk kunnen zetten om verzoekster terug te laten keren naar Antigua Escondida, indien zij er op uit waren haar te rekruteren. Bovendien verklaart verzoekster ook dat haar familie ook na haar vertrek uit El Salvador verder geen specifieke problemen heeft gekend, behalve het feit dat haar vader nog steeds renta betaalt, zij het aan een andere bende.

Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wijst op een aantal elementen in verzoeksters verklaringen die als onwaarschijnlijk worden bestempeld in het licht van de familiale context van verzoekster en de ernst van de beweerde bedreigingen door haar belager. Zo wordt in dit verband gewezen op het feit dat verzoeksters ouders, die een handel hebben in landbouwmateriaal, altijd zeer beschermend waren ten aanzien van verzoekster en haar altijd overal heen brachten zodat zij geen gevaar zou lopen maar dat verzoekster plots begin 2017 alleen met de bus naar de universiteit ging en dat zij ook alleen met de bus bleef gaan na het tweede incident met haar belager, waardoor zij zeer angstig was geworden. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gewezen op het feit dat haar ouders wanneer zij laat op pad moest beroep deden op vrienden of betaalden voor een privé schoolbusje. In het verzoekschrift wordt er op gewezen dat verzoekster vermeld heeft dat haar ouders niet meer de tijd hadden om haar te brengen; dat zij de auto nodig hadden voor hun handel en dat de rit met de bus korter was en dat ze niet elke dag naar de universiteit ging en daardoor dacht dat het risico kleiner was. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf verklaarde dat ze in de periode van de bedreigingen in 2017 bij haar ouders in Agua Escondida woonde in een ruraal gebied (notities, p. 4) en dat hun woning beveiligd was door een hoge muur en dat zij ook beschermd werden door de bewaker van de handelszaak van haar vader, die naast hun woning gevestigd was (idem). Verder verklaart zij dat haar familie tot de middenklasse behoort in El Salvador (notities, p. 6) en dat zij naar de universiteit ging en haar studies afmaakte in november 2018 en dat zij tussen juni 2017 en 25 april 2019 verder geen enkel probleem kende in Agua Escondida waar zij woonde bij vrienden van haar ouders en dicht bij de universiteit. De Raad kan de commissaris-generaal volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen logische verklaring is voor het gegeven dat verzoekster na het tweede incident met haar belager toch nog de bus bleef nemen, terwijl er alternatieven voorhanden waren. Dat haar ouders niet de middelen hadden om voor alternatief transport te zorgen en dat verzoekster haar ouders deze kosten niet wou aandoen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, wordt tegengesproken door verzoeksters eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar zij stelde dat de wagen van haar ouders in panne lag na dit tweede incident (notities, p. 16) en dat haar

ouders voorheen ook soms aan vrienden vroegen om haar af te halen als zij niet konden (notities, p. 12). Dat gezien de mogelijkheden om op een andere manier naar de universiteit te gaan verzoekster toch de bus bleef nemen is in elk geval niet in overeenstemming te brengen met het feit dat zij na de tweede ontmoeting met haar belager, waar hij onverholen had gesproken over prostitutie, naar eigen zeggen zeer angstig was geworden en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen. Voor zover verzoekster in de bestreden beslissing leest dat verwerende partij verzoekster zelf gedeeltelijk verantwoordelijk zou zijn voor de bedreiging waarvan zij het slachtoffer werd, kan de Raad dit niet bijtreden nu de motieven in kwestie enkel wijzen op een aantal elementen in verzoeksters verklaringen die onwaarschijnlijk zijn in het licht van haar beweerde problemen en daaruit op goede gronden wordt afgeleid dat deze de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde problemen bevestigen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoekster, na haar verhuis naar de vrienden van haar ouders in juli 2017 tot de beweerde ontmoeting met haar belager op 25 maart 2019 verder geen problemen ondervond en blijkbaar ongemoeid werd gelaten. Bovendien volstond het blijkbaar om een toevallige passant als “papa” aan te spreken om aan haar belager te ontkomen (notities, p. 19) en zich van hem los te maken en werd zij ook daarna, zoals hierboven reeds opgemerkt, niet actief opgespoord of verder onder druk gezet om terug te keren naar de wijk van haar ouders. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van haar beweerde problemen.

De Raad kan verzoekster bijtreden waar zij stelt dat er geen werkelijke tegenstrijdigheid bestaat tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS met betrekking tot de vraag of verzoekster bij het laatste incident werd vastgegrepen, dan wel de weg werd geblokkeerd door haar belager en gepoogd werd haar te omhelzen. Zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze persoon zijn hand op haar middel legde en dat zij zich wegtrok (p. 19 en 20). Voor zover dit ook zou kunnen omschreven worden als vastgrijpen en dat verzoekster zich hieruit wou lostrekken, kan hierin geen fundamentele tegenstrijdigheid worden gelezen. Evenwel is dit niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen dat verzoeksters beweerde problemen niet geloofwaardig zijn, gezien haar tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de opeenvolging van de verschillende incidenten en het feit dat haar verklaringen niet overeenstemmen met de beëdigde verklaring van haar vriendin. De Raad beschouwt dit dan ook als een overtoollig motief van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen met vermoedelijke bendeleden die haar tot prostitutie zouden willen dwingen en dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn. Waar verzoekster met betrekking tot de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel citeert uit de arresten nr. 195 227 en 230 741 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herinnert de Raad er aan dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen kan ook verzoeksters betoog dat zij deel uitmaakt van een specifieke sociale groep in de zin van de vluchtelingendefinitie en zoals geïnterpreteerd door het UNHCR niet tot een andere conclusie leiden.

Ook de andere door verzoekster neergelegde documenten kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. De kopie van de eigendomsakte van het huis bewijst dat haar ouders een huis bezitten, de geboorteaktes van haar vader en moeder tonen de geboortedatum van haar ouders aan; de boarding passes van het vliegtuig tonen haar reisweg aan en het bewijs van goed gedrag en zeden is een indicatie van het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd in El Salvador. Geen van deze elementen wordt evenwel betwist en zijn verder ook niet relevant voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie “*COI Focus Salvador Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Eligibility Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan

buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; “COI Focus Salvador Situation Sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt die bovenstaande conclusie kan ombuigen. Waar zij verwijst naar het feit dat El Salvador één van de gewelddadigste landen ter wereld; dat de bendes als terroristische groeperingen worden beschouwd en de bendes de facto het politieke en sociale leven van het land controleren, stelt de Raad vast dat zij zich baseert op de COI Focus van 15 juli 2019 en dus op dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing. Waar zij onder verwijzing naar het Human Rights Watch World Report El Salvador van januari 2020 dat de bendes alom tegenwoordig zijn stelt de Raad vast dat dit als dusdanig niet betwist wordt en dat dit de informatie in de COI Focus van 15 juli 2019 en in de geactualiseerde COI Focus van 12 oktober 2020 enkel bevestigt, maar verder geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Hetzelfde geldt voor verzoeksters verwijzing naar gegevens van de VN volgens dewelke het moordcijfer 82 per 100.000 inwoners in 2016 was en dat volgens de WGO wanneer het moordcijfer per 100.000 inwoners hoger dan 10 ligt dit als “blijvend” moet worden beschouwd. Voor zover hiermee bevestigd wordt dat El Salvador gekenmerkt wordt door een hoog moordcijfer, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit moordcijfer volgens de COI Focus van 12 oktober 2020 eind 2019 gedaald was tot 36 moorden per 100.000 inwoners en dat zij ook hiermee het in wezen doelgerichte karakter van het geweld in El Salvador niet weerlegt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET